

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. R. i K. R.

przeciwko A. D. o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 października 2012 r.,

zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 kwietnia 2012 r.,

**oddala zażalenie i nie obciąża pozwanej kosztami
postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanej A. D. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 25 marca 2011 r., ponieważ nie została

ona opłacona opłatą podstawową. Zmiana art. 14 ust. 2 art. 100 ust. 2 u.k.s.c. ustawą z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123) nie dotyczy rozpoznawanej sprawy, z uwagi na treść art. 2 przewidującą, że nie ma zastosowania do spraw wszczętych przed jej wejściem w życie. Obowiązek wniesienia tej opłaty przez pełnomocnika pozwanej, bez wezwania do jej uregulowania, wynika z art. 130² § 3 k.p.c.

Pozwana w zażaleniu, błędnie nazwanym skargą kasacyjną zarzuciła kwestionowanemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego obejmującego przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.). Domagała się uchylenia postanowienia podnosząc, że skoro była zwolniona w całości od kosztów sądowych, to zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 10 u.k.s.c. nie miała obowiązku ich ponosić. Obecnie obowiązująca ustawa nie zawiera obowiązku wnoszenia opłaty podstawowej w innych przypadkach niż wynikające z treści art. 14 u.k.s.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Obowiązek wnoszenia opłaty podstawowej przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych wprowadzony został art. 14 ust. 2 i art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398, dalej - u.k.s.c.) i dotyczył, stosownie do art. 149, także spraw wszczętych przed wejściem w życie ustawy, jeśli postępowanie było prowadzone w kolejnej instancji już po dniu 2 marca 2006 r., po wejściu w życie ustawy. Uchylenie tego obowiązku dokonane zostało art. 1 pkt 2 i 17 ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123). Zgodnie z art. 2 tej ustawy jej przepisy mają zastosowanie do spraw wszczętych po dniu jej wejścia w życie, po dniu 10 marca 2007 r. Oznacza to, że w rozpoznawanej sprawie, która wszczęta została przed wejściem w życie ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. mają zastosowanie zarówno art. 14 ust. 2, jak i art. 100 ust. 2 u.k.s.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2007 r., I CZ 75/07, niepubl.; z dnia 23 stycznia 2008 r., II UZ 47/07, niepubl.; z dnia 6 marca 2008 r., I CZ 150/07, niepubl.; z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ

21/08, niepubl.; z dnia 9 maja 2008 r., III CZ 17/08, niepubl.). Z kolei art. 130² § 3 k.p.c. przewidujący obowiązek opłacenia, bez wezwania o uiszczenie opłaty, pism będących środkami zaskarżenia, podlegających opłacie stałej lub stosunkowej, wnoszonych przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego pod rygorem odrzucenia pism, został uchylony przez art.1 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571). Stosownie do art. 8 ust. 1 tej ustawy, art. 130² § 3 k.p.c. zachował moc obowiązującą w postępowaniach, które były wszczęte przed wejściem ustawy w życie, czyli przed dniem 1 lipca 2009 r. Opłata podstawowa określona w art. 14 ust. 3 u.k.s.c. jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2007 r., I CZ 16/07, niepubl.; z dnia 19 kwietnia 2007 r., I CZ 18/07, niepubl.). Oznacza to, że apelująca miała obowiązek uregulowania opłaty podstawowej wraz z wniesieniem apelacji, bez wezwania o jej uiszczenie, a niedopełnienie go było przyczyną odrzucenia apelacji na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. Odmienne stanowisko żalącej nie znajduje usprawiedliwienia w przedstawionych uregulowaniach, zaś powoływanie się na obecnie obowiązującą treść przepisów nie uwzględnia przedstawionych przepisów przejściowych.

Z powyższych względów zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw podlegało oddaleniu w oparciu o art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego oparte zostało na podstawie art. 102 w związku z art. 397 § 2, art. 321²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. Za odstąpieniem od obciążenia pozwanej kosztami postępowania zażaleniowego przemawia jej trudna sytuacja majątkowo-rodzinna oraz okoliczności rozpoznawanej sprawy, mające dla nie istotne znaczenie, nie wyłączając przesądzenia kwestii skuteczności złożenia apelacji.